

GREG KEYES
LELKEK URA

Regény az Elder Scrolls világából

GREG KEYES
ELDER SCROLLS

A szerzőtől a Delta Vision kiadó gondozásában megjelent művek:

A Váltott Isten gyermekei

Folyamszülető

Hollóisten I.

Hollóisten II.

Elder Scrolls

Pokoli város

Lelkek ura

Előkészületben:

Hangakirály I–II. (A tövis és a csont országai)

Kriptaerceg I–II. (A tövis és a csont országai)

GREG KEYES
LELKEK URA

Regény az Elder Scrolls világából

DELTA VISION

2016

Greg Keyes
LELKEK URA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
GREG KEYES: LORD OF SOULS: AN ELDER SCROLLS® NOVEL

Copyright © 2009 ZeniMax Media Inc. ZeniMax, Bethesda Softworks, Bethesda Game Studios, The Elder Scrolls, Oblivion and Moroowind are trademarks or registered trademarks of ZeniMax Media Inc. in the US and/or other countries. Used under licence. All rights reserved.

This translation is published by arrangement with Del Rey, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House LLC.

The Elder Scrolls is a registered trademark of ZeniMax Media, Inc.

Hungarian translation © Varga Csaba Béla, 2015
Borító © Paul Youll
All rights reserved!

Ez a könyv kitaláció, bármilyen egyezés valós (élő vagy halott) személyekkel pusztán a véletlen műve.

© Delta Vision Kft., 2016
Szerkesztés: Varga Eszter
Nyomdai előkészítés: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Kiadja a Delta Vision Kft.
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-160-6

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

Richard Curtisnek

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálával tartozom szerkesztőmnek, Tricia Pasternaknak és az asszisztensének, Mike Braffnek. Köszönöm Peter Weissman olvasószerkesztő, Nancy Delia gyártásvezető, Joe Scalora marketinges, David Moench publicista, valamint a kiadót vezető Scott Shannon munkáját. Őszinte köszönet a borítót elkészítő Paul Youll illusztrátornak és Dreu Pennington-McNeil tervezőszerkesztőnek. Ismét szeretném kifejezésre juttatni hálámat Pete Hinesnek, Kurt Kuhlmann-nak, Bruce Nesmithnek és Todd Howardnak a sok ötletért, jó tanácsért és azért a lenyűgöző játszótérért, ahol szabadon tombolhattunk.

PROLÓGUS

Attrebus nem látta a hasát felmetsző lényt. Csak arra volt képes, hogy a kezével megpróbálja visszatartani előbukkanó beleit. A sötétben csaptak le rá. Iszonyatos fájdalom hasított a testébe, majd megérezte a zsigerek bűzét. Ezenkívül még rohadó gyömbér szaga úszott a levegőben. Sul ekkor megragadta és harsányan káromkodva maga után vonszolta. Attrebus a társa egyetlen szavát sem értette.

Mostanra egyedül a kín maradt meg. A halványuló fájdalom azt mutatta, hogy a teste végre felfogta az összefüggéseket. Azt, hogy meg fog halni.

Persze azt sem tudta kizárni, hogy már rég meghalt. Fogalma sem lehetett arról, milyen érzés a halál. Nem igazán figyelt oda annak idején, amikor effajta dolgokra okították.

Összerezzen. Pontosan úgy érezte magát, mint elalvás előtt. Egy pillanatig azt hitte, hogy lezuhant valahonnan, egyszerűen nem volt súlya. Komoly erőfeszítés árán sikerült kinyitnia a szemét. Nem sok hasznát vette. A levegőben hamu kavargott, a szürke felhő minden irányban a végtelenbe nyúlt. Észrevette az útitársát. Sul alig néhány lépésnyi távolságban lebegett. Lassan, de biztosan távolodott a hercegtől.

Az alakja egyre jobban elhalványult a felhőben. Először árnyékká vált, aztán teljesen eltűnt.

Attrebus alig kapott levegőt. A szürke por eltömte az orrát, és keserű ízzel telt meg a szája. Néhány ziháló lélegzetvétel után rájött arra is, hogy a por hamarosan beborítja a tüdejét, és ezzel véget ér az élete.

Nem izgatta fel különösebben a végzet gondolata. Gyenge volt és fáradt. Nem hitte volna, hogy képes lenne eleget tenni a rá váró feladatoknak. Még akkor sem, ha valahogyan életben maradna. Senki nem vádolhatná meg azzal, hogy túl hamar feladta a küzdelmet. Ebben biztos volt. Most már nem érheti vád.

Senki nem fogja megtudni, hogy mi történt.

Miközben tovább lebegett, a hamu lassan beborította véres bőrvértjét és a kezét. Mintha halotti lepel borult volna rá. A szürke felhő gyengéd érintéssel készítette fel foglyát arra pillanatra, amikor majd végérvényesen megáll a szíve.

Attrebus becsukta a szemét. A sötétben parányi szikrák villantak fel. Gyorsan kihunytt mindegyik. Végül egyetlenegy maradt, ennek is halványulni kezdett a fénye. A kihunyó ragyogásban egy fiatal nő arcát pillantotta meg. A különös képmás olyan parányi volt, mintha nagy távolságból nézte volna. Valahonnan kétségbeesett, halálra rémült hangok jutottak el a fülébe. Úgy érezte, hogy a jajveszékélés kitölti az egész világegyetemet. Jól látta a lángoló trónon ülő apját. Az uralkodó kifejezéstelen arccal meredt maga elé, talán nem is tudta, hogy mi történik vele. Aztán a látomás lassan elmosódott, majd amikor a kép ismét tisztává és élessé vált, újra az a női alak bukkant fel, akit már apja elhalványuló mása előtt is észrevett. A herceg jól emlékezett a lány arcvonásaira, göndör,

fekete hajára, ám a nevét nem tudta felidézni. A névtelen ismeretlen valamit feltartott a magasba. Egyértelmű volt, hogy Attrebusnak akarta megmutatni a kezében lévő apró bábút. A faragvány pontosan úgy nézett ki, mint a herceg. De minden hasonlóság dacára nem lehetett azonos a haldoklóval, a bábu erősebb, okosabb és minden tekintetben jobb volt, mint az, akiről megmintázták. A modellje egy olyan férfi lehetett, aki tántoríthatatlanul járta a maga útját, és sosem adta fel a küzdelmet.

A lány lágy csókot lehelt a bábu fejére, aztán várakozó arc-
cal Attrebus szemébe nézett.

Amikor megjelentek az első könnyecsek a fiatal nő arcán, a herceg nagy nehezen kinyitotta porral borított, kiszáradt száját, és megpróbálta felhasználni a tüdejében rekedt levegő maradékát.

– Sul – hörögte.

Útitársát alig lehetett látni. Csupán sötétebb foltnak látszott a szürke felhőben.

– Sul! – kiáltotta a haldokló. Elég hangosan üvöltött ahhoz, hogy egész teste megremegjen a rátörő fájdalomtól.

– Sul! – bömbölte újra. Kiáltása mintha mennydörgés lett volna. Majdnem megsüketült tőle, miközben minden forogni kezdett. Úgy vélte, hogy a szürke kavargásban váratlanul valamilyen narancssárga fény villant. A ragyogó gömb gyorsan nőtt, keresztülhatolt a lebegő alakon, és utána elnyelte a messzeség.

Persze azt sem tudta volna kizárni, hogy a halálos fájdalmak miatt támadtak látomásai.

Ennek ellenére továbbra is körülvette a fény. A látomások is vele maradtak. Újra megpillantotta a bábút. Ott feküdt

a közelben, egy apró, szürke ágyon. A fejét porcelánból készítették. Eléggé hasonlított az Attrebus által az elmúlt néhány év során látott sok száz társához. A bábú testén felszakadt a szövet, kiömlött belőle a bélés. A haldokló tágra nyílt szemmel bámulta a semmiből előbukkanó, hatalmas kezezet. Felemelték a bábút. Visszatömték a gyomrába a bélést. De nem volt elég ahhoz, hogy teljesen kitöltse a testet. Az egyik kéz eltűnt. Amikor rövid idő múlva újra látta, egy hatalmas, szürke gombolyagot tartott. Belegyömösölte a bábú hasán tátongó sebbe. Utána tűt és cérnát ragadva bevarrta a nyílást. Amikor elkészült, előhúzott egy kést, és elmetszette vele a cérnát.

A sebesült üvölteni kezdett. A tüdejéből mintha eltűnt volna a levegő. Úgy érezte, hogy tűhegyes szegek ezrei mélyedtek a testébe. Nem tudott ellenállni az erős hányingernek, a gyomra azonban üres volt. Amikor valamennyire enyhültek a görcsök, az erejéből csak annyira tellett, hogy halkan zokogva, mozdulatlanul feküdjön. Pontosan tudta, hogy többé semmi sem lehet olyan, mint amilyen régen volt. Eloszlott az egykori ragyogás, beszennyeződött a régi dolgok tisztasága. Úgy zokogott, mint egy újszülött. Elméjében nem fogalmazódtak meg gondolatok, és a legcsekélyebb mértékben sem szégyellte magát a sírás miatt. Sokáig zokogott, aztán elfogytak a könnyei. Ami megmaradt utánuk, az túl kemény és ellenálló volt ahhoz, hogy a könnyek elmosásuk és eltüntetésük. A fekvő alakot előntötte a mélységes keserűség. A kellemetlen érzés nem tartott sokáig, mert a helyét átvette a harag. Ez az érzés erősen bizonyult; kellő odafigyeléssel elérheti, hogy a haragja sokkal hevesebb tűzzel lobogjon.

Kinyitotta a szemét.

Egy jókora, szürke ládában vagy dobozban feküdt. Sehol sem látott rajta ajtót vagy valamilyen nyílást, a fény mintha a falain keresztül szivárgott volna be. A herceg felemelt keze nem vetett árnyékot. A dohos levegőben enyhe égett szag terjengett. Most már nem fuldoklott, a mellkasa nyugodt ütemben emelkedett és süllyedt.

Felült, és egy önkéntelen mozdulattal végigsimította a hasát. Ekkor jött rá arra, hogy meztelen. Mutatóujját végighúzta az ágyékától egészen a szegycsontja aljáig érő vastag, fehér forradáson.

– Égiek! – hörögte.

– Ezen a helyen nem fohászkodnék hozzájuk – figyelmeztette egy női hang.

Attrebus a beszélő irányába fordult. Az ismeretlen is meztelen volt, mint ő. Felhúzott térdel ült a földön. A haja rózsaszín árnyalatú aranyfényben ragyogott, a bőre fehér volt, mint az alabástrom, a szeme két smaragdra emlékeztetett. Karcsú, hegyes füle elárulta, hogy az elfek közé tartozik.

– Tudod, hogy hol vagyunk? – kérdezte a herceg.

– Az Oblivionban – felelte a nő. – Malacath birodalmában.

– Malacath földjén – suttogta Attrebus. Újra megérintette a seb helyét. A forradás egészen friss volt.

– Ezt a nevet adta magának – magyarázta az elf.

– Engem Attrebusnak hívnak. Benned kit tisztelhetek, hölgyem?

– Hívj Silhansának.

– Mióta vagy itt, Silhansa?

– Alig valamivel régebben, mint te. Legalábbis azt hiszem. Elég nehéz követni az idő múlását. Nem látom a napot vagy a holdat, mindent elnyel a végtelen szürkesség.

– Hogy kerültél ide?

Az elf megvonta a vállát.

– Nem igazán tudom.

A herceg csendben maradt. Lehetőséget akart adni Silhansának arra, hogy kérdezősködjön. Amikor azonban nyilvánvalóvá vált, hogy a nő néma marad, Attrebus kénytelen volt megszólalni:

– Honnan tudod, hogy Malacath birodalmában vagyunk? Találkoztál vele?

– Egy hangot hallottam. Az ő nevét mondta. Ez minden. Ennyit tudok. Félek – felelte a nő. Töprengő arcot vágott. – És mi a helyzet veled? Te hogy kerültél ide?

– Meglehetősen hosszú történet.

– Kérlek, meséld el – mondta Silhansa. – Megnyugtat a hangod. Mi hozott erre a rettenetes helyre?

– Nem egyedül jöttem – magyarázta Attrebus. – A társam egy sötét elf, egy dunmer. Sulnak hívják. Találkoztál vele?

– Mióta idejöttem, csak a te arcodat láttam – csóválta meg a fejét a nő. – Kérlek, folytasd!

Attrebus nagyot sóhajtott.

– Hova valósi vagy? – kérdezte.

– Balfierába.

A herceg biccentett.

– Szóval mindketten Tamrielből jöttünk. Akkor talán lesznek közös dolgaink. Jőmagam Cyrodiilből származom. – Megvakarta az állát. Meglepődve tapasztalta, hogy megnőtt a szakálla. Mennyi idő telhetett el? – Hát jó. Megpróbálom elmagyarázni, hogy mi történt – folytatta aztán. – Nemrég az Oblivionból átkerült valami a mi világunkba. Egy lebegő sziget. Fent jár a magasban. A tetején egy egész város

van. Ha átrepül egy országrész fölött, mindenki meghal, akire rávetül az árnyéka. Az elhunytak viszont hamarosan feltápáskodnak, élőhalottak lesznek. A társammal együtt ezt a szigetet üldöztük.

– Miért?

– Természetesen azért, hogy megállítsuk! – vágta rá Attrebus. Egy pillanatra elhallgatott, mert azonnal rájött, hogy mennyire öntelten és ostobán hangzott, amit mondott. – Meg kell állítani, mielőtt elpusztítaná egész Tamrielt.

– Ezek szerint hős vagy. Egy harcos.

– Hát nem a legjobbak közül való – ismerte be a herceg. – Pedig megtettünk minden tőlünk telhetőt. Mielőtt találkoztam vele, az útitársam, Sul hosszú éveken át az Oblivion foglya volt. Jól kiismerte az ottani viszonyokat. De Umbriel – így hívják a lebegő szigetet – túl messze volt ahhoz, hogy időben odaérjünk. . .

– Időben mihez?

– Mindjárt arra is kitérek – mondta Attrebus.

– Elnézést. Nem akartam a szavadba vágni. Elég különös a történeted.

– Csupán annyira, mint amikor valaki egy daedra herceg foglya.

– Ebben bizony igazad van – bólintott a nő.

– Nem akarlak a részletekkel untatni, ezért csak annyit mondok, hogy Sul megpróbált a lehető legrövidebb úton célba juttatni minket. Átszeltük az Obliviont, hogy megelőzzük Umbrielt.

– Ezek szerint sikerült megállítanotok?

– Nem – felelte az ifjú. – Esélyünk sem volt rá. Umbriel ura túl erős, a fogságába estünk. Kis híján megölt minket,

ám Sulnak sikerült visszamenekülnie az Oblivionba. Magával hozott engem is. Eltévedtünk. Nagy távolságban bukkantunk fel azoktól az ösvényektől, amelyeket Sul ismert. Valóságos rémálom volt, iszonyatos helyeken kellett átverekednünk magunkat. Mielőtt idekerültünk volna, bejutottunk Namira herceg birodalmába – Sul legalábbis ezt gondolta arról a helyről. Valami megtámadott. Ott szereztem ezt.

A hüvelykujjával megérintette a hosszú forradást.

– Meglepett, hogy bárki is életben maradhatott egy ilyen iszonyatos sebesülés után – csodálkozott Silhansa.

– Engem is – felelte Attrebus. – Sul valahogy kimentett minket Namira földjéről. Csak arra emlékszem, hogy egy sűrű felhőben lebegtünk. Majdnem megfulladtam. A biztos halál várt rám. Aztán itt tértem magamhoz.

Semmi kedve nem volt felidézni az álmait. Egyetlen szóval sem említette meg őket.

– A kalandod tehát így ért véget. Sajnálom.

– Még nem ért véget! – tiltakozott a herceg. – Megtalálom Sult, és valahogy kijutunk innen.

– Mitől vagy ennyire elszánt?

– Veszélybe került a nemzetem. Az egész világom. Ezenkívül valaki vár rám. Számít rám. Az a lány most talán biztonságban van, de nem hiszem. . .

– Aha – bólintott Silhansa sokatmondó arckifejezéssel. – Egy nő. A szeretőd.

– Nőnek nő, de távolról sem a szeretőm! Inkább a barátomnak tartom. Olyan valakinek, aki számít rám.

– Mégis azt akarod, hogy a szeretőd legyen.

– Én. . . nem is gondoltam erre! Semmi értelme sem volna ilyesmivel foglalkoznom.

– Na és mi a helyzet a barátoddal, Sullal? Őt is a szerelem ereje hajtja?

– Sult? Ő bosszút akar állni. Gyűlöli Vuhont, Umbriel urát. Azt hiszem, azelőtt el sem tudtam volna képzelni, hogy valakiben ilyen iszonyatos gyűlölet tomboljon, pedig mostanában nekem is jó párszor adódott alkalmam arra, hogy haragot és dühöt érezzek.

Ismét megérintette a forradást.

– Gondolod, hogy Malacath gyógyított meg? – kérdezte a nő.

– Talán igen. Ha az ő birodalmában vagyunk, akkor ez is lehetséges. Azt viszont ne kérdezd, hogy mi oka lehetett erre. Malacath nem éppen a jó szívéről híres.

– Hallottál már róla?

Attrebus bólintott.

– Egy keveset. Annak idején a dajkám elmesélte nekem Malacath történetét. Ez volt az egyik kedvenc mesém.

– Komolyan? Elmondod nekem is? Olyan keveset tudok a daedrákról.

– Én nem tudok olyan jól mesélni, mint a dajkám – ismer-te be az ifjú. – Viszont a történetre még emlékszem.

Elhallgatott egy pillanatra, mert a fejében felcsendült Hel-na kántáló hangja. Becsukta a szemét, és elképzelte egykori szobáját. A dajkája összekulcsolt kézzel ült a kiságya mellett. Egy pillanatra mintha visszatért volna a gyerekkorába. Mi-lyen boldog volt akkoriban! Ártatlansága megoltalmazta a nagyvilágtól.

– Valamikor réges-régen – kezdte végül – egy nagyszerű hős, Trinimac volt Ehlnofoy legbátrabb lovagja és Akatosh-nak, az idő sárkányának a bajnoka. Egy szép napon a lovag

úgy döntött, hogy megkeresi Boethiah daedra herceget. Felősségre akarta vonni alantas cselekedetei miatt. Boethiah azonban tudta, hogy Trinimac útra kelt. Éppen ezért magára öltötte egy idős asszony alakját, és odaállt az ösvény mellé. . .

– Jó reggelt, öreganyám! – köszöntötte Trinimac, amikor odaért hozzá. – Boethiah herceget keresem, hogy megbüntessem. Meg tudnád mondani nekem, hogy merre találok a bitangot?

– Fogalmam sincs róla – válaszolta a vénasszony. – De ha továbbmész, nem messze él az öcsém. Ő talán tudja. Ezer örömmel elárulom neked, hol találod meg, ha cserébe megvakarod a hátamat.

Trinimac beleegyezett. Amikor azonban meglátta a vénasszony kelésekkel teli hátát, elszörnyedt. Ugyanakkor viszont nem akarta megszegni az adott szavát. Megvakarta a kiütéses, förtelmes hátát.

– Ez kedves volt tőled – mondta az asszonyság. – Az öcsémet a következő keresztútnál fogod meglátni. Bal kéz felől keresd.

Trinimac folytatta az útját. Boethiah azonban tudott egy rövidebb ösvényt. Megelőzte a lovagot, és öregemberré változott.

– Jó napot, bátyám! – köszönt Trinimac, amikor megpillantotta. – Láttam a nénédet, aki azt mondta, hogy te talán segíteni tudsz rajtam. Merre kell mennem Boethiah herceg házába?

– Nem tudom – válaszolta a vénység. – De a kishúgom megmondja neked. Elárulom, hogy hol találsz rá, ha előtte megmosod a lábamat.

Trinimac beleegyezett. Kiderült, hogy a vénység lába undorítóbb és büdösebb volt még a vénasszony hátánál is. A lovag

azonban tartotta az adott szavát. Az öregember utána megmondta neki, hogy merre találja a hűgát. Trinimac folytatta az útját. Boethiah sietve elébe került, és az út szélén egy gyönyörű, fiatal nő alakját öltötte magára.

Trinimac erősen tartott attól, hogy milyen újabb megpróbáltatás vár rá. Félt, hogy megint valamilyen undorító dolgot kell megmosnia vagy megvakargatnia. Amikor azonban megpillantotta a gyönyörű, ifjú hajadont, egyből sokkal jobban érezte magát.

– Találkoztam a bátyáddal – mondta a lánynak. – Tőle hallottam, hogy te meg tudnád mutatni nekem az utat Boethiah herceg házába.

– Pontosan ez a helyzet – válaszolta a lány. – Ezer örömmel megmutatom, hogy merre kell menned, ha előtte megcsókolsz.

– Ennek semmi akadályja – mondta Trinimac. Amikor azonban közelebb hajolt, hogy megcsókolja a leányzót, az óriásira tátotta a száját. A hatalmas üregben először eltűnt a lovak feje, aztán pedig Boethiah egyben lenyelte a szerencsétlent.

A daedra herceg ekkor magára vette áldozata alakját. Hangoosan bőföggve, hatalmasakat szellentve ugrálni kezdett. Mindenféle ostobaságot fecsegett. Végezetül pedig leguggolt, és egy óriási halom ürüléket nyomott az út szélére. A nemes Trinimac lovagból csak az a büzlő halom maradt. Az egykori büszke bajnok már nem létezett. Az ürülék lassan felegyenesedett, és szégyenkezve elosont az úttól. Belőle lett aztán Malacath herceg. Annak idején sokan szerették: ők is megváltoztak. Ma orkoknak hívjuk őket.

A meztelen nő különös pillantást vetett Attrebusra.

– Ez volt a kedvenc meséd? – kérdezte.

– Igen. Hétéves koromban.

Az elf megcsóválta a fejét.

– Ti, emberek mindent szó szerint elhisztek.

– Ezt meg hogy érted? – csodálkozott a herceg. Ekkor azonban felfigyelt valamire. – Te ugye altmer vagy, igaz? Nemes elf. Hogy lehet, hogy még sosem hallottál Trinimacról?

– Már hogyan hallottam volna Trinimacról – felelte Silhansa. A jobb kezét a padlóra fektette, a tenyerével felfelé. Valamiért úgy tűnt, mintha megolvadt volna. Látszólag belefolyt a kőbe.

– Te meg mit csi... .

Silhansa továbbra is a padlón kuporgott. Most már jóval nagyobb volt, mint az előbb. Nem egyszerűen megnőtt a teste, de át is alakult. A hajából és a szeméből eltűnt a szín. Szürke arca kiszélesedett, egyre jobban hasonlított egy disznó pofájára. A szájából agyarak bukkantak elő. Már a legcsekélyebb mértékben sem hasonlított egy nőre. Amikor felkelt, Attrebus alatt megmozdult a talaj. Most vette észre, hogy valójában Silhansa tenyerén fekszik. Felemelte a magasba, a börtöncella falai semmivé foszlottak. A lény, aki az előbb azt állította magáról, hogy Silhansának hívják, most már jó száz láb magas volt. Közvetlen közletről egy iszonyatos, torz arc nézett le a foglyára. A semmiből előbukkant másik ormótlan mancsa is: Sul feküdt a tenyerén. A dunmer is ugyanolyan meztelen volt, mint útitársa.

– Malacath! – hördült fel Attrebus.

– Tudod a nevem – válaszolta az óriás. Olyan volt a hangja, mint a megroppanó gerendák reccsenése, a lehelete búzáló szélként csapott le a foglyaira. A szeme tompán, üresen ra-

gyogott. Amikor azonban Attrebus alaposabban belenézett, az elméje váratlanul megtelt csillámló, torz lényekkel, melyek felzabálták a gondolatait.

Nem csak a fogolytársa alakult át. Megváltozott a környezetük is. A hatalmas kertben karcsú fák sorakoztak, a törzsükre tekeredő indákon liliomra emlékeztető virágok nyíltak. A magasban számtalan gömb mozgott a színtelen égbolton; pont olyan távoliak és halovány színűek voltak, mint a holdak. A herceg meghallotta néhány madár halk csipogását. A gyászos ének miatt azt gondolta, hogy nem igazi élőlények dalolnak. Olyan valamik hangoskodtak, amelyek halványan emlékeztek arra, hogy valamikor madarak lehettek. Megpróbálták felidézni magukban a rég elnémult hangokat.

– Fenség – mondta remegve Attrebus –, nem akartalak megsérteni. Ezt a mesét még kisfiú koromban hallottam. Nem gondoltam. . .

– Hallgass – mondta Malacath. Attrebus felhördült, mert a szája ismét megtelt hamuval. – Eleget fecsegtél már. Nem érdekelsz. Ami viszont téged illet, Sul. . . Rád jól emlékszem. Egyszer esküt tettél nekem. Szembefordultál az isteneiddel. Azóta egy alkalommal már visszatértél a birodalmamba, de nem járultál előm. Megbántottál ezzel.

– A bocsánatod kérem, hercegem – válaszolta Sul. – Sietnem kellett.

– Most mégis azt követelted, hogy hallgassalak meg. Idejöttél a házamba.

– Igen, hercegem.

Malacath ormóttan szemhéja leereszkedett, és eltakarta hátborzongató szemét. Kitágult az orrlüke, amikor szimatolni kezdett.

– Még mindig itt van – mondta olyan halkán, hogy alig lehetett meghallani. – Az a hely, a kert árnyéka. Hallom az egykor létezett dolgok visszhangját. Ismersz te is hasonló fantomokat, Sul?

– Igen – felelte suttogva a dunmer.

– Szeretted egy asszonyt, és a kedvéért elpusztítottad a városodat. Halálba küldted az egész nemzetedet, az egész népedet.

– Nem szándékosan tettem! – tiltakozott Sul. – Meg akartam menteni az életét! Vuhon volt az. . .

– Ne becsüld alá magadat! Ne próbáld meg letagadni, hogy milyen nagyszerű dolgot cselekedtél – mondta Malacath. Amikor kinyitotta a szemét, és a két foglyára nézett, Attrebus úgy érezte, mintha izzó rezet öntöttek volna a koponyájába.

– Meggyógyítottam összezúzott testedet. Megmentettem a társadat is – folytatta a daedra herceg. – Most mégis mitévő legyek veletek?

– Bocsáss minket utunkra – felelte Sul.

– Miért, mire készültök?

– Elpusztítjuk Umbrielt.

– Már próbáltátok, nem sikerült.

– Mert nem volt nálunk a kard! – hörögte Attrebus. Alig tudott megszólalni a fojtogató hamu miatt.

– Milyen kardról beszélsz? – mennydörgött Malacath hangja. A levegő cseppfolyóssá vált. Attrebus karján felállt a szőr.

– Az a kard az Umbra nevet kapta. . . – magyarázta a fiatalember.

– Tudom, hogy mi az! – vágott a szavába Malacath. – Aljas Clavicus herceg játékszere. Elorozza a lelkeket.

– Ennél jóval többet jelent! – ellenkezett Attrebus. – A kardba bebörtönözték az önmagát Umbrának nevező lényt. Sikertült kiszöknie a pengéből, és ellopta Aljas Clavicus erejének egy részét. Ez az a hatalom, ami mozgásban tartja Umbrielt, a várost, melyet Sullal együtt el akarok pusztítani. Úgy véljük, ha megtaláljuk a kardot, akkor visszazárhatjuk bele Umbrát, és legyőzhetjük Umbrielt.

Malacath egy pillanatig némán bámulta a foglyát. Utána enyhén félrehajtotta hatalmas fejét. A mozdulat miatt meglepő módon egy kisgyermekre emlékeztetett.

– Hallottam, hogy Aljas meggyengült. Azt is, hogy keres valamit. Semmi okom sincs arra, hogy kedveljem. A többieket sem szeretem – mondta, aztán Sul felé fordult. Ingerülten összevonta bozontos szemöldökét. – Majd megszakadtam a kacagástól, amikor elárultad őket. A hazádat ugyanolyan halotti máglyává változtattad, mint amilyen az én kietlen birodalmam. A velothik büszke leszármazottait végre megalázta valaki – mégpedig a saját testvéreik egyike. Az átkodat azonban ennek ellenére sem tudtad beteljesíteni.

– Segíthetnél, hogy valóra váltsa a fogadalmát – szólt közbe Attrebus. Egész testében remegett, ám ennek dacára is megpróbált határozott, nyugodt hangon beszélni. – Az első pillanatban felismerted Sult, amikor megláttad. Bár már hosszú évek teltek el, mégis jól emlékeztél az átkára. Meggyógyítottál, és eltakarva valódi arcod, kivallattál. Tudni akartad, mire készülünk. Meg akartál győződni arról, hogy az eltelt hosszú idő dacára Sul még mindig az átka beteljesítésére vágyik-e. Tudni akartad, hogy él-e még benne a bosszúvágy.

Malacath feje ismételten moccan egyet. A háta mögött szétfoszlottak az indák, az átalakuló alakzatokból fekete

molylepkék felhője bukkant elő. Nyüzsögve körbevették a két foglyot.

– Létezik néhány dolog, amelyet a magam módján szeretek – zendült fel a daedra herceg hangja. – Közéjük tartozik az is, amit Sul magában hord. Éppen ezért segíteni fogok. Tudjátok, merre van az a kard? Hogy hol van Umbra?

Sul dacosan összeszorította az ajkát.

– Mégis hogy akartok eljutni oda, ha én nem juttatlak célba benneteket?

– Valahol Solstheimben. Azt hiszem – válaszolta végül a dunmer. – Olyan valaki találta meg, akinek a gyűrűjét egy draugr képmása ékesíti.

Amikor Malacath bólintott, Attrebus azt hitte, hogy rájuk omlik egy hegy.

– Eljuttathatlak Solstheimbe – folytatta a daedra. – Ne okozz csalódást!

A gigantikus szemek most Attrebusra szegeződtek.

– Ami pedig téged illet, ha valaha is szükségem lesz rád, azt tudni fogod.

– Igen, fenség – válaszolta az ifjú.

Az isteni hatalmú lény elvigyorodott. A szájában éles foga villantak fel. Utána egyszerűen összecsapta a két tenyerét.

– Nem hiszek a szemeknek – suttogetta Mazgar gra Yagash. Döbbenten bámult a magasba. Legszívesebben előrántotta volna a kardját.

Életében most látott először repülő várost.

Levette a sisakját, hogy alaposabban is megnézzze magának az elképesztő látványt. A lebegő város magasabban volt

még a legnagyobbra nőtt fák csúcsánál is. Mintha valaki a feje tetejére állított volna egy hegyet: a sziklatömb hegye mutatott a lenti világ felé.

A testőr tekintete végigsiklott a különös jelenségen látszó furcsa tornyok és ragyogó építmények hosszú során. Biztosra vette, hogy ezeket nem a természet hozta létre. A hegy legfelső részét zöld gyűrűként egy erdő fái ölelték körbe. Az ágak és a lombkorona messzire kinyúlt a semmibe.

– Talán nem erre számítottál? – kérdezte Brennus. Gyorsan tintába mártotta a tollát, és folytatta a munkáját. Lerajzolta a repülő várost. – Hiszen pontosan ezért jöttünk ide.

– Ez egyszerűen nevetséges! – méltatlankodott a harcos.

– Nem hittem volna, hogy ti, orkok, ismeritek ezt a szót – mormogta Brennus. – Biztosra vettem, hogy a te fajtád egyszerűen mindent elhisz.

– Vannak dolgok, amikben nem hiszek. Például abban, hogy megmarad az orrod, ha jól behúzok egyet – mondta az ork.

– Ebben egyetértünk. Én sem hinném, hogy talpon maradnék. Mivel azonban rangban fölöttem állok, ezért nem hiszem, hogy meg fogsz ütni. – A rajzoló félresimította homloka elől rozsdavörös hajtincseit, és ismét felnézett a magasba. – Egyébként pedig nem számít, hogy hihetetlen. Itt van az orrunk előtt. De mondd, neked nem kéne valamit csinálnod?

– Rád vigyázok – felelte Mazgar.

– Máris sokkal jobban érzem magam.

A nőstény ork szemforgatva bámult a magasba. Igen felmérgeσήette, hogy a fiatalember valóban magasabb beosztásban szolgált, mint ő. Brennus ráadásul nem is volt katona.

Még a csatamágusok közé sem tartozott. Az expedícióban szolgáló legtöbb varázslóhoz hasonlóan elsősorban ahhoz értett, hogy a távolból kikémleljen dolgokat. Katonai rangját azonban magától az uralkodótól kapta alig pár nappal azelőtt, hogy útra keltek a birodalom fővárosából.

A kiállhatatlan fickónak ráadásul igaza volt. Mazgar csak erőnek erejével tudta levenni a szemét a lebegő hegyről, ugyanakkor pontosan tudta, hogy felelőtlen bámészkodás helyett inkább a közvetlen környezetüket kellett volna szemmel tartania.

Egy magas, kietlen sziklaháton álltak. A megfigyelőket jó harminc lábnyi távolság választotta el a legközelebbi erdőtől. A kristálytisza levegő miatt jók voltak a látási viszonyok. Nem sokkal a testőr előtt az expedíció négy másik varázslója üggyködött. Mazgar nem tudta, hogy mit csinálhatnak: miközben furcsa hangon kántáltak, különös berendezéseket szegeztek a fejfelé repülő hegyre. A semmiből áttetsző, szárnyas jószágokat idéztek meg, amelyeket csak akkor lehetett észrevenni, amikor füstbe kerülve egy pillanatra láthatóvá vált a körvonaluk. Brennus két másik társa bíbor és fekete lángokkal égő, apró gyertyákkal vette körbe a megfigyelőket. Valahányszor megállt a karavánjuk, ezek ketten azonnal elhelyezték a gyertyákat. Valami olyasmit mondtak, hogy a körön belül elvégzett idézésekre odakint senki vagy semmi nem fog felfigyelni.

A nőstény ork megmarkolta Hugi, vagyis a kardja elefántcsont markolatát. Megnyalta az agyaráit, és hunyorogva visszafordult a közeledő város felé.

– Ránézésre hat mérföldnyire lehet. Te mit gondolsz?

– Yaur távolságvárázslata szerint valamivel több mint nyolc mérföldnyire van – felelte Brennus.

– Akkor nagyobb, mint amekkorának gondoltam.

– Hát igen – biccentett a fiatalember. Letette a jegyzet-tömbjét, és előszedett valamit a zsákjából. A hosszúkas tárgy leginkább egy távcsőre hasonlított, Mazgar azonban sejtette, hogy valami egészen más lehet. Az ork gondjaira bízott fiatalember belenézett a csőbe. Érthetetlen szavakat motyogott, majd elfordított egy kapcsolót a szerkezet oldalán. Újra belepillantott. Hátrasímította vöröslő haját. Elkomorodott. Amúgy is halvány nibeni arca még jobban elsápadt.

– Na, mi a baj? – kérdezte Mazgar.

– Nincs ott semmi – mondta Brennus.

– Miről beszélsz? – hördült fel az ork. – Ott lebeg, ni, az orrunk előtt!

– Éppen ez az – bólintott a varázsló –, jó kis ellentmondás, igaz? Persze én is tudom, hogy valahogy mégis itt kell lennie. A távcsövem azonban csak az Oblivion buborékját látja.

– Az Oblivion buborékját?

– Igen. Bizonyára már te is hallottál arról a szörnyű helyről, ahol a daedrák élnek. Túl a valódi világ határain.

– Tudom, hogy mi az Oblivion! – mordult fel Mazgar. – Annak idején a nagyapám zárta le Dagon egyik kapuját. A világok közötti átjárót.

– Na, most ez itt pont olyan, mint egy kapu. Csakhogy ez a kapu valahogy önmaga köré tekeredett. Ez eléggé furcsa.

– Ebből tudni lehet, hogyan fogjuk legyőzni?

Brennus megvonta a vállát.

– Nem hiszem, hogy sokat segítene – ismerte be. – De hát nem is azért jöttünk ide, hogy harcba szálljunk ellene. Mindent meg kell tudnunk a repülő városról, hogy aztán beszámoljunk róla az uralkodónak. Ez az ormótlan jószág még

mindig észak felé, Morrowind irányába halad. Lehetséges, hogy a legcsekélyebb fenyegetést sem jelenti a birodalmunkra nézve.

Mazgar az ifjú felől visszafordult a sziget irányába.

– Mi az, hogy nem jelent veszélyt? – méltatlankodott. A tarkóján felállt a szőr. Egyre hevesebben dobogott a szíve. Brennus aggódó pillantást vetett a harcosra. Az ork észbe kapott. Csak most vette észre, hogy halkán vicsorog.

– Ne aggódj! – mondta a varázsló.

– A város észrevett minket.

– Ebben kételkedem.

– Pedig lát minket! – kiáltotta az ork. – Érzem magamon a tekintetét. . .

– Csak nem az orkok híres hatodik érzéke lépett működésbe? Tudod, az, ami akkor alakul ki, ha az életed során soha nem mosakszol.

– Nem vagyok tréfás kedvemben, Brennus. Valami nem tetszik. Érzem, hogy. . . – Megfordult a szél. Az ork azonnal felfigyelt az iszonyatos bűzre. – Halott dolgok közelednek! – hörögte, és előrántotta Hugit a tokjából. Üvölteni kezdett. – Riadó!

Szabad mancsával megragadta Brennus vállát, és pillanatnyi habozás nélkül maga után rángatta a többi varázsló irányába. Harcostársai sietve alakzatba rendeződtek a rájuk bízott tudósok körül.

Mazgar észrevette a fák közül kibukkanó ellenséget.

– Szóval akkor ez is igaz! – mordult fel.

– Égiek – nyöszörögte Brennus elakadó lélegzettel.

Az erdőből kilépő alakok látványa ugyanúgy arról árulkodott, hogy halottak, mint a bűzük. Jó páran közülük egy-

kor argóniaiak voltak, fel lehetett ismerni rohadó ormányukat, farkukat és féregrágtá ínyükből kiálló, éles fogait. A többiek az emberek vagy a merek közül kerültek ki. Akadt közöttük jó pár azonosíthatatlan lény is. Bizonytalanul, tántorogva mozogtak. Bár úgy tűnt, hogy nem egészen uralják végtagjaik mozgását, mégis gyors ütemben közeledtek.

Ahhoz pedig kétség sem férhetett, hogy egy menetszlop bukkant elő a semmiből. Az élőhalottak egy szervezett haderő katonái voltak. Mancsukban a legkülönbélebb fegyvereket szorongatták, akadt, akinél kard, míg másoknál buzogány vagy lándzsa volt. A búzló szörnyfajzatok több mint felének csak kezdetleges bunkó jutott, de olyan is szép számmal látszott közöttük, aki fegyvertelenül tántorgott az expedíció tagjai felé. A leglényegesebbnek persze az tűnt, hogy többszörös túlerőben voltak a birodalom harminc felderítőjéhez képest.

Mazgart leginkább a rohadó alakok szeme lepte meg. Korábban már hallotta a szóbeszédet, mely szerint a repülő város alatt holttestek serege menetel. Azt gondolta, hogy valamilyen ostoba, kihunyt tekintetű szörnyetegek lehetnek. Most viszont egészen más tárult a szeme elé: a közeledő sereg harcosainak rosszindulatú értelem csillogott a szemében. Mintha előre élvezték volna, hogy milyen szenvedést fognak okozni.

– Dél felől is jönnek! – kiáltotta valaki.

Ez bizony rossz hír volt a javából. Abban az irányban hagyták az expedíció lovait és a legtöbb felszerelésüket. Ráadásul hat társuk is ott maradt vigyázni a készletekre.

– Alakzatba, katonák! – bömbölte Falcus kapitány. – Harcolni jöttünk, vagy mi a fene!

– Azt hittem, hogy a halottak a sziget alatt vannak – mérgelődött Mazgar. – Ezek jó messzire elkószáltak.

– Látod, ezért van szükség felderítőkre – válaszolta Brennus. – Most már olyan dolgokat is tudunk, amiről korábban fogalmunk sem volt. Képesek nagy területek átfésülésére. Messzire kiküldik a csapataikat.

– Nem várhatjuk meg, hogy idefent csapdába ejtsenek minket! – kiáltotta Falcus. – Kiválasztunk egy irányt, és átverekedjük magunkat rajtuk.

– Déli irányba hazafelé mehetnénk, kapitány! – bömbölte Hatalmas Merthun.

– Akkor irány dél felé! – döntötte el a kapitány. – Álljatok hadrendbe!

Mazgar az alakzat végére állt. Jarrow, Merthun és Szenes is csatlakozott hozzá. A nőstény ork leakasztotta a pajzsát a hátáról, és felkészült a gyorsan közeledő, rohadó bőrű alakok támadására.

– Te meg azt hitted, hogy unatkozni fogsz – hallatszott Brennus hangja a háta mögül.

Falcus kiáltását meghallva a falanx lassan mozgásba lendült. Mazgar és társai megfontoltan hátrálva követték őket. Az élőhalottak futásnak eredtek. Már csak tizlépésnyire jártak, amikor rohamra lendültek.

Az ork felvonyított. Hugi lecsapott, és szétzúzta egyik elenség fejét. A támadó valamikor egy jókora, két lábon járó gyík lehetett. Felhasadt koponyájából bűzlő váladék és férgek tömege ömlött elő, a teste azonban töretlen elszántsággal folytatta a támadást. Mazgar újra lesújtott. Közben a többiekkel együtt megpróbált hátrálni.

Ekkor hallotta meg Jarrow káromkodását, majd azt is, hogy bajtársuknak hörögve elfullad a hangja.

– Jarrow meghalt! – kiáltotta Merthun. – Zárjátok be a rést!

Lassan, megfontoltan hátráltak. A visszavonulók nyomában lemetszett, rohadó, rángatózó testrészek borították be a földet. Az ork ekkor arra figyelt fel, hogy a hason fekvő Jarrow megmozdult. A társuk egy lassú mozdulattal felkelt. A szörnyszülöttek körbefogták.

– Jarrow még él! – üvöltötte Mazgar.

– Dehogysis! – bömbölte Merthun. Hatalmas kalapácsa a magasba emelkedett, majd lesújtott az ellenségre.

– De hát... – hörögte az ork. Azután megpillantotta Jarrow sebhelyét és a szemében csillogó, gonosz fényeket. Most már tudta, hogy egy idegent lát.

– Hát ez nem jó – hallatszott Brennus hangja.

– A déli erdőbe! – kiáltotta Falcus. – Futólépés, katonák! A hátsó sor tartsa vissza őket! Kitorúnk innen, vagy meghalunk.

– Én aztán nem halok meg itt – vicsorogta Mazgar. Hugi könyörtelenül újra és újra lecsapott az üldözőikre.

Első rész

ELSŐ FEJEZET

Colin a huzatot megérezve felébredt. A szíve zakatolni kezdett, amikor megpillantotta a nyitott ablakot. A szobában a leghalkabb nesz sem hallatszott. A fiatalember azonnal mozdult, hogy előhúzza a matrac alá rejtett kését. Egy erős marok csapott le a csuklójára. Colin megpördült, és megpróbálta megrúgni az elmosódott árnyékot, de még a lábát sem tudta felemelni a lepedőről. A bokáját is vasmarokkal szorította valaki. Miután egy zsákot húztak a fejére, már nem sokáig tudott ellenállni. Visszatért az álmok birodalmába. Akár kellemes dolgokról is álmodozhatott volna, ám az elméje mélyén egy halk hang kétségbeesetten kiabálva megpróbálta felhívni a figyelmét arra, hogy ebből a pihenésből esetleg soha nem ébred fel.

Alvása mégsem tartott örökké. A zsák továbbra is a fején maradt. Jól érezte a mákony erős szagát, ám nyilvánvaló volt, hogy a méreg mostanra már javarészt elpárolgott. Valamilyen kemény felületen feküdt, a deszkák furcsán mozogtak alatta. Hamarosan arra is rájött, hogy egy csónakban van, mégpedig odakint, a nyílt vízen. Akik megkötözték a kezét és a lábát, értették a dolgukat. Útközben némák maradtak, a zsákon át

csak a lélegzésük zaját és a vízbe merülő evezőlapátok halk nesztét hallhatta. A fejére húzott, vastag szövet lehetetlenné tette a tájékozódást, mivel azonban a bőrért perzselte a nap, úgy vélte, hogy dél felé járhat.

Nem sokkal később a csónak megremegett, aztán kifutott a vízpartra. Colin fenyőfák illatát érezte.

A lábáról levágták a béklyót, és rászóltak, hogy induljon el. A fogoly először arra gondolt, hogy megpróbál szóba elegyedni elrablóival, ám az őrei igazi szakemberek módjára viselkedtek. Colin belátta, hogy nem volna sok értelme a meggyőzésükkel próbálkozni, képtelenség lenne lebeszélni őket arról, amire készültek. Nem tehetett mást, mint hogy kívárgja, hogyan alakulnak az események. Vajon milyen érzés lesz? Érzékelni fogja, hogy az történik vele?

Életében egyszer már ölt embert. Áldozata kétségbeesetten könyörögve halt meg. Nem volt hajlandó elfogadni a tényeket. Még akkor is összevissza beszélt, amikor a késpenge elmerült a húsában.

Colin azon kapta magát, hogy sír. Olyan jó lett volna még egyszer találkozni az anyjával. Elszégyellte magát. Szeretett volna bátrabban viselkedni.

Már nem szorították a karját. Megpróbált nem remegni.

Egyik őre különös hangot adott ki magából. Úgy tűnt, hogy a holtfáradt fickó végre lefeküldhetett pihenni.

– Mi az? – kiáltotta a másik. Utána viszont elakadt a hangja.

A fogoly két, tompa csattanást hallott. Utána visszatért a csend. Arra gondolt, hogy esetleg meg kellene próbálnia elszaladni.

– Kinek dolgozol? – kérdezte egy női hang.

Colin felismerte a vallatóját. Libabőrös lett a karja. Utoljára a piacnegyed egyik házában hallotta ugyanezt a hangot. Közvetlenül az előtt, hogy a beszélő lemészárolt legalább nyolc embert.

– Gyerünk – folytatta a nő –, válaszolj!

– Nem mondhatom el – felelte a fogoly.

– Ne mozdulj – hallatszott a válasz. A következő pillanatban eltűnt a zsák a fejéről.

Letine Arese állt Colin előtt. Az alacsony, pisze orrú, rövid, szőke hajú nőről akár azt is lehetett volna hinni, hogy még csak fiatal lány, a fogoly azonban pontosan tudta, hogy a titokzatos alak harmincegy éves. Amúgy pedig egyetlen serdülőnek sem csillog ilyen hűvös elszántság a kék szemében.

Arese összevonta a szemöldökét.

– Ismerősnek tűnsz – mondta. – Már láttalak korábban is. Hát persze.

Colin a nő mögé nézett. Két test feküdt a földön. Az egyik férfi argóniai, a másik pedig bosmer volt. Biztosra vette, hogy mindketten meghaltak, bár a haláluk okát nem tudta kitálatni.

– Azért hoztak ide, hogy végezzenek veled – magyarázta Arese.

– Erre én is rájöttem – válaszolta az ifjú. – Hálás vagyok, hogy megállítottad őket.

– Tényleg? Erre majd térjünk vissza kicsit később – biccentett a nő. A háta mögé tette a kezét. Úgy volt felöltözve, mint egy bosmer erdőjáró, térdig érő csizmát, puha bőrmellényt és bő nadrágot viselt. Meglehetősen különös látványt nyújtott így, a vidékies öltözetben, Colin mindaddig csak viszonylag divatos, nagyvárosi ruhában látta.

– Mit szólnál ahhoz, ha elmondanám, hogy ők ketten nekem dolgoztak? – kérdezte a nő.

– Zavarba jönnek – felelte óvatosan a fogoly.

– Hát remélem is. Ezek a fickók észrevették, hogy kémkedtél utánam. Felhívták rád a figyelmemet. Úgyhogy én is nyomozni kezdtem. Még szép! Most pedig itt áll előttem az üllői Colin Vineben. Az apád meghalt, anyád pedig mosónő. Beajánlottak a Penitus Oculatushoz. Tőlük kaptál kiképzést. Nemrégiben felügyelői beosztásba kerültél. Te fedezted fel, hogy lemészárolták Attrebus herceg személyi testőreit. A nyilvánvaló nyomok ellenére is jelezted az uralkodónak, hogy a herceg életben maradt. Nemsokára kiderült, hogy igazad volt. Most pedig utánam kémkedsz. Úgy tűnik, hogy erre nem kaptál hivatalos felhatalmazást. Nem csoda, hogy gyanakodni kezdtem. Vajon ki lehet a megbízód?

– Miért ölted meg ezt a kettőt? – kérdezte Colin.

– Vagy ők, vagy te. Ha életben maradnak, akkor neked kellett volna meghalnod! – csattant fel a nő. – El tudok számolni velük. Majd úgy teszek, mintha egy életveszélyes bevetésre küldtem volna őket. Ha életben maradnak, akkor töprengeni kezdtek volna arról, hogy miért nem öltünk meg. Az ilyen gyanú hamar eljut egészen fentre is. Magához a miniszterhez is.

– Nem igazán értelek – ismerte be Colin.

– Kockára tettem az életemet miattad, te idióta! – förmedt rá Arese. – Mit lehet ezen nem érteni?

– Ezt azért felfogtam – válaszolta az ifjú. – Csak az nem világos, hogy miért.

Arese előhúzta az övére akasztott kést. Elindult a fogoly felé. Colin elakadó lélegzettel figyelte a fegyver pengéjét. A kés azonban csak a kezéről metszette le a kötelet. Arese ekkor

hátrább lépett. Kilazította a nadrágja zsinórját, és az egyik oldalon kissé lejjebb húzta a ruhadarab derekát. Előbukkant csupasz csípője.

– Tudod, hogy ez mit jelent? – kérdezte, és rámutatott egy parányi, fekete tetoválásra. A kép egy farkas fejét ábrázolta. Colin természetesen pontosan tudta, hogy mit jelent ez. Az uralkodó személyes jelét csak a leghűségesebb, közvetlen szolgálói viselhették magukon.

Bár az ifjú néma maradt, a nő mégis tudta, hogy felismer-
te a jelet. Megigazította a nadrágját, és újra megkötötte a zsi-
nórját.

– Tíz évvel ezelőtt küldött be a miniszter hivatalába – ma-
gyarázta. – Erről senki nem tud, csak ő meg én. Illetve most
már te is.

– Miért mondtad el nekem?

– Azért, mert segítségre van szükségem. Úgy tűnik, hogy
közös célokért harcolunk.

– Na és mi volna az a cél?

– Mindketten ki akarjuk deríteni, hogy miért akarja Hi-
erem miniszter Attrebus herceg halálát.

– Ezt akarja?

– Én tudom – válaszolta Arese. – Hiszen a miniszter pa-
rancsára én készítettem elő a gyilkos támadást.

– Micsoda? – hördült fel az ifjú. – De hát ha az uralko-
dó hűségesebb...

A nő felnevetett.

– Szóval te *tudtad*? – mondta végül. – Ezek szerint mégis
ott voltál, amikor elintéztem Calvurt és a verőlegényeit. Egy-
szerűen *éreztem*, hogy még valaki van ott! – Egy pillanatra be-
csukta a szemét. Fáradtnak látszott. – Nem akartam semmi

rosszat sem a hercegnek – folytatta aztán. – Ha tudtam volna üzenni az uralkodónak, jeleztem volna a bajt, de abban a helyzetben képtelenség volt riasztani. Egyből lebuktam volna. Hierem rájött volna, hogy ellene dolgozok. Döntenem kellett.

– Te pedig úgy döntöttél, hogy fontosabb vagy, mint a herceg?

– Igen. Ha tudnád, hogy milyen is valójában az az alak, akkor valószínűleg egyetérténel velem.

– Hierem a halálát akarja.

– Úgy tűnik.

– Az uralkodó miért nem tartóztattatta le a minisztert?

– Amikor arra utasított, hogy épüljek be a minisztériumba, még nem volt semmi különösebb baja Hieremmel. Csak a minden sikeres császárban meglévő, egészséges üldözési mánia vezette. Az elmúlt tíz esztendő során a miniszter nem igazán tett olyasmit, amivel okot adott volna a gyanakvásra. Nagyjából egy évvel ezelőtt azonban valami megváltozott. Próbára tette a hűségemet. Először finoman, diszkréten, de később már egészen nyíltan. Megértettem, hogy mire készül: ki akarja építeni a saját kémszervezetét: hírszerzőkre és gyilkosokra volt szüksége. Egy olyan hálózatot hozott létre, amelyik nem áll kapcsolatban a Penitus Oculatussal, és amiről nem tud az uralkodó sem. Igen meglepett, amikor parancsot adott az Attrebus elleni támadásra. Erre azért nem számítottam. A herceg azért maradt életben, mert néhány orgyilkos nem tudott ellenállni a mohóság csábításának. Az uralkodó még nem áll készen arra, hogy nyíltan szembeforduljon Hieremmel. Úgy véli, hogy még távolról sem tudunk mindent. Ráadásul a miniszter rendkívül fontos politikai szereplő. Elképesztően befolyásos. Az uralkodó azért él még, mert képes kivárni a megfelelő al-

kalmat. Addig nem csap le, míg nem tudja, hogy kik vesznek részt a küzdelemben, és mennyire erősek. Hierem ebben a pillanatban úgy véli, hogy senki sem tud a lépéseiről. Szeretnénk megtartani ebben a tévhitben. Ezen a ponton lépsz be te a képbe. Már ha képes leszel rá.

– Mármint mire?

– Mostanra már elnyertem Hierem bizalmát. Úgy vélem, teljes mértékben hisz nekem. Ez viszont megköti a kezemet. A minisztérium egyetlen alkalmazottjában sem bízhatok meg. Képes vagyok ugyan megnyitni bizonyos ajtókat, ám szükségem van valaki másra, aki átlép a küszöb fölött. Rád bízhatom ezt a feladatot?

Colin egy pillanatig töprengett. Nem tudta eldönteni, hogy a nő igazat mond-e, vagy éppen ellenkezőleg, hazudik. Bizonyos szempontból ez nem is számított. Ha hajlandó lesz segíteni Aresének, akkor akár választ is találhat mindazokra a kérdésekre, amelyek már jó ideje foglalkoztatták. Még akkor is, ha új megbízójának egészen mások a céljai. Ha viszont nemet mondana, akkor nagy valószínűséggel az idők végezetéig itt kellene maradnia ezen a szigeten.

– Rám bízhatod – felelte.

MÁSODIK FEJEZET

Amikor Mere-Glim megérezte a vér szagát, azonnal elindult a Velő-mocsár mélyebb részei irányába. Meg akarta keresni a bűz forrását. Ezekben a vizekben elég gyakran lehetett vért érezni, mindennap új holttestek hullottak alá a magasból. Némelyik nem is volt még egészen halott: egy darabig kapálózva küszködtek a halál ellen. Most viszont nemcsak friss vér szagát érezte, hanem felfedezett benne egy jól ismert, jellegzetes rothadásaromát is.

Becsukta a szemét, és tágra nyitotta hüllőszerű orrnyílását. Beazonosította a vér szagát hozó vízáramlatot. Úszóhártyás keze és lába meglendült, gyorsan haladt a tiszta vízrétegeken át. Hagyta, hogy a megfelelő áramlat vezérelje. Csak néhány szívdobbanásnyi idő kellett ahhoz, hogy megpillantsa a kétségbeesetten kapálózó alakot. A haldokló megpróbált feljutni a felszínre.

Mire Glim odaért a nőhöz, a szerencsétlen szemében mint ha már kihunyott volna az élet. A mer nem lehetett biztos abban, hogy a nő egyáltalán észrevette-e. Orrából és tágra nyitott szájából felhőkben még mindig vér tört elő. Glim a háta mögé úszott, átölelte, és erőteljes mozdulatokkal elkezdte

felfele húzni. Mire azonban kibukkantak a víz alól, a fuldokló teste már teljesen elernyed.

Ennek ellenére bevitte magával a pákászok part menti barlangjába. Felfektette arra az apró ravatalozóra, amit a munkatársaik készítettek nádfonatból és fűből. Elrendezte rajta a holttestet. Kint az apró alak öregnek és viharvertnek tűnt, a szeme alatt sötét karikák húzódtak, haja nedves hínárként tapadt a fejére. Odabent csak a barlang fala foszforeszkált lágyan. A halott most jóval fiatalabbnak tűnt. Mintha egy tíz- vagy tizenöt éves gyermek feküdt volna a ravatalozón. Tényleg ennyi lehetett. Umbriel lakói felnőtt testtel születtek. Csak azért látták meg a napvilágot, hogy pákásként a mocsárban szolgáljanak, hogy gondozzák és learassák a mélység élőlényeit. Nem is reménykedhettek abban, hogy néhány évet gyerekként élhetnének.

Glim hirtelen meghallotta a többiek zaját. A vállá fölött hátranézve észrevette barátját, Wertet, és egy fiatal, Oluth nevű pákászt.

– Szegény Joacin – sóhajtott Wert. – Tudtam, hogy már nem húzza sokáig.

– Sajnálom – válaszolta Glim. – Nem értem oda hozzá időben.

– Nem jelentett volna túl nagy különbséget – legyintett Wert. – Ha kimentetted volna, akkor is legfeljebb egy napja maradt volna.

– Az is több, mint a semmi – ellenkezett Glim.

Wert letérdelt a ravatalozó mellé. Alaposan megnézte magának az elhunyt nő arcát; gyászos tekintettel bámulta néhai munkatársát. Még a megszokottnál is keserűbb kifejezés látzott az arcán.

– Mikor teszünk végre már valamit? – kérdezte lehajtott fejjel. – Nem kéne végrehajtanunk a terv következő lépését?

– Megszereztünk minden térképet – szólt közbe izgatottan Oluth. A fiatalember éppen csak elmúlt hároméves, a bőrét még nem csúfította el az idősebb pákászokra annyira jellemző sárgaság.

– Nagyszerű – válaszolta Glim.

– Szóval, ahogy Wert is kérdezte, mi a következő lépésünk?
– tudakolta lelkesen a fiú.

– Még dolgozom rajta – mondta Glim.

– Barátom, te mindenkit lázba hoztál – figyelmeztette Wert. – Felélesztetted bennünk a reményt. Mostanában viszont... néhányan azt mondják, hogy csak az időt húzod.

– Mindent nagyon alaposan elő kell készítenünk – válaszolta Glim. – Óvatosnak kell lennünk. Ha egyszer elkezdődik, akkor már nincs visszaút. Ezt ugye mindenki felfogta?

– De még mennyire – bólintott Wert. – Készen állunk arra, hogy megtegyük, amit mondasz, Glim. De most már mondanod kellene valamit.

A mer elkomorodott.

– Nemsokára – nyögte ki nagy nehezen.

– Pontosan mikor?

– Kellő időben szólok.

Wert elkomorodott, de azért rábólintott. Utána odafordult Oluth felé.

– Kísérd el Glimet. Megmutatja neked, milyen a mocsár mélyebbik része. Mostantól odalent fogsz dolgozni vele.

– Megtisztelve érzem magam – lelkesedett az ifjú.

Glim kivárta, amíg Oluth beszívja a gőzt. Közben elfogta a bűntudat. A maró pára lehetővé tette ugyan, hogy a pákászok

víz alatt is kapjanak levegőt, ám felemésztette őket. Egészen fiatalon pusztultak el a mélységben. A pára mindenkivel végzett, ahogyan Joacint is elpusztította. Glim kivételével minden pákász itt született fent Umbrielen. A jövevény volt az egyetlen argóniai. Neki nem volt szüksége a gőzre ahhoz, hogy lélegezni tudjon a mélyben.

Miután fiatalabb társa megjelent a sekély vízben, Glim levezette a mélyebb rétegek felé. A sziget belső részének alsó fele víz alatt állt. Mintha egy hatalmas, kúp alakú kútban jártak volna. A falra parányi gubók tapadtak, mindegyik áttetsző zacskóban egy parányi, féregre emlékeztető élőlény mocorgott. Egy se volt közülük nagyobb Glim legkisebb karmánál. Az apró férgekől gyors növekedés után Umbriel lakói fejlődtek ki. Glim végigsimította az egyik zsákot. A karcsú női alakon látszott, hogy emberi lény lesz belőle. A következő keltezősákban szarvak álltak ki a téglavörös bőrű lény fejéből. Egyel arrébb egy férfi látszott. Sötét bőre elárulta, hogy dummer lesz. A kezdet kezdetén azonban mindannyian férgek, és eltérő külsejük dacára valamennyien Umbriel gyermekei. Glim igyekezett megőrizni a hidegvérét, és nem fortyant fel Oluth lelkes kérdései miatt; türelmesen elmagyarázta, hogyan kell ápolni a meg nem született embriókat, és mit kell tenni azokkal, akiknek eljött az idejük. Megmutatta, hol vannak a kikeltő medencék, és azokról a jelekről sem feledkezett meg, amelyek alapján tudni lehetett, hogy valakit át kell vinni oda. Ugyanakkor persze tudta, hogy a fiú csak félig-meddig figyelt a magyarázatára. Oluth a szeme sarkából többször is a mélység felé sandított. Mindenekelőtt a mocsár legmélyebb pontja keltette fel a figyelmét. A lenti baljós ragyogás jól jelezte, hogy ott rejtőzik a félelmetes ingenium.

– Érdekel, hogy milyen lehet? – kérdezte Glim.

– Persze. Az ott az ingenium! – vágta rá Oluth. – Umbriel szíve és lelke. Ha az irányításunk alá vonhatnánk...

– Nem mennénk túl sokra vele – figyelmeztette Glim. – Túlságosan kemény dió volna számunkra.

– De hát a forradalom! Ha komolyan gondoljuk... Ha szembe akarunk szállni a nagyurakkal...

– Csitt, te, hallgass! – szólt rá idősebb társa. – Kitől hallottad ezt az ostobaságot? Ki beszélt itt küzdelemről? Vagy arról, hogy kirobbantjuk a forradalmat?

– Hát, úgy véljük, hogy elkerülhetetlen lesz a nyílt lázadás – felelte Oluth.

– Ki az a *mi*? – tudakolta Glim.

– Jaj, ne! – kiáltotta a fiatalember. Csúnyán zavarba jött. – Nem lett volna szabad szólnom róla.

– Mármint miről?

– A fiatal pákászokról. A Glim Fiai nevet adtuk magunknak. Esküt tettünk arra, hogy követünk téged, és minden segítséget megkapsz tőlünk.

Glim megpróbálta felfogni a hallottakat. Úgy érezte, mint ha csapdába került volna.

– Figyelj rám – mondta nagy nehezen. – Egyszerűek a célkitűzéseink. Azt akarjuk, hogy a maró gőz helyett valamilyen más szert kapjunk. Akkor majd nem rohad szét a tüdőtők, és nem kell ennyire fiatalon elpusztulnotok csak azért, mert a dolgokat teszitek. A célunk nem más, mint hogy valahogyan ráébredszük a fenti nagyurakat a bajotokra. Némi kellemetlenséget okozunk. Ebből rájönnek, hogy mire van szükségetek. Nem akarjuk, hogy bárki is harcba keveredjen.

– Világos – bólintott Oluth. – Kellemetlenséget okozunk nekik. Például hogyan?

– Azt kérdezed, hogyan? Hát mi a mi feladatunk? Odafigyelünk arra, hogy a mocsár működjön. Ez pedig nem jelent mást, minthogy táplálékkal és vízzel látjuk el Umbriel és a fenti fakorona minden lakóját. Tőlünk kapnak tápanyagot a fák. Ezen felül segítünk világra jönni az újszülötteknek. Nincs más dolgunk, mint megértetni a nagyurakkal, hogy milyen fontosak vagyunk. Megmutatjuk nekik, mi történik, ha idelent nem mennek jól a dolgok. Ha ez-az eltörik, eldugul, vagy valami ilyesmi. Érted, hogy miről beszélek?

Oluth lelkesen bólogatni kezdett.

– De még mennyire! – kiáltotta. Utána viszont a tekintete megállapodott valamin Glim háta mögött. – Az meg mi a csuda?

A mer megfordult. Észrevette a parányi embriósákat, amit Oluth bámult. Az áttetsző hólyagban egy aprócska lény lebegett összegömbölyödvé. A legcsekélyebb mértékben sem hasonlított egy ember embriójára, sokkal inkább olyan volt, mint egy kisméretű, de elnagyolt formájú felnőtt. A halvány rózsaszín testet pikkelyek borították, hatalmas szeme és egészen aprócska karmai voltak.

– Egy argóniai.

– Úgy néz ki, mint te.

– Hamarosan pontosan ugyanolyan lesz, mint én – mondta Mere-Glim. – Én is argóniai vagyok.

Tisztában volt azzal, hogy ez a dolog előbb vagy utóbb meg fog történni. Most ennek ellenére mégis görcsbe rándult a gyomra.

Itt volt az ideje annak, hogy beszéljen Annaíggal.

– Őszintén sajnálom, hogy megpróbáltalak meggyilkolni – bizonygatta Slyr Annaïgnak. A lány felpillantott, és alaposan megnézte magának az asztal túloldalán álló, szürke bőrű asszonyt.

– Már megint próbálkoztál valamivel, vagy még mindig a múlt heti ostobaság miatt szabadkozol? – kérdezte. Slyr vörös szeme elkerekedett.

– Nem próbálkoztam azóta semmivel. Esküszöm neked.

– Nagyszerű. Azért meg már bocsánatot kértél – biccentett Annaïg. – Ezek szerint most csak az időmet pocskolod.

Slyr nem válaszolt, ám ugyanakkor esze ágában sem volt távozni. Bizonytalanul toporogva továbbra is ott állt az asztal mögött. Annaïg megpróbálta nem kimutatni az ingerültségét. Visszafordult az asztallapra állított edények felé. Éppen lóagyalót és szegfűszegolajat emulgeált, határozott mozdulatokkal kavarta a szürkés masszát, és időnként belecsöppentett egy kevés olajat. Amikor a krém már olyan sűrű lett, mint a majonéz, félrerakta a tálat.

Slyr még mindig ott állt.

– Mi van már? – förmedt rá ingerülten.

– Én... még nem adtál nekem semmilyen feladatot .

– Hát jó. Arra utasítalak, hogy menj be a hálószobába, és ülj le a fenekedre.

– Nekem is dolgoznom kell – nyöszörögte Slyr. – Toel nem tart valami sokra. Ha rájön, hogy lustálkodom... Félek tőle, Annaïg.

A lány becsukta a szemét, és némán elszámolt négyig. Amikor kinyitotta, félig-meddig arra számított, hogy Slyr késsel a

kezében éppen ráveti magát. A szerencsétlen nőszemély azonban továbbra is letörten várakozott. Csak úgy áradt belőle a nyomorúság.

– Menj, magozd ki a duriant.

– De hát...

– Mi van már?

– A durian annyira *büdös!* – jajveszékelt Slyr. Utána habozva Annaig edényeire mutatott. – Te mégis mit csinálsz?

Ezek szerint kémkedik utánam – gondolta Annaig. – *Megpróbálja ellopni az ötleteimet.*

Ami igazából nem számít.

– Kivonom belőle a borzalmat – felelte.

– Hogy mit csinálsz?

Annaig felemelte a krémmel teli tálat.

– A borzalom, a félelem, a boldogság... sőt, valamennyi erős érzelem nyomot hagy maga után az agyban.

– De hát ha elszállt a lélek a testből, akkor nem vitt mindent magával?

Annaig elmosolyodott, bár erősen idegesítette Slyr közelsége. Kiszedett egy késhegynyit a szürke masszából, és bele rakta egy üveghengerbe. Az áttetsző edény alsó részét egy vékony hártya választotta el a felsőtől.

– Az meg mi a csoda? – kérdezte kíváncsian Slyr, és a hengerre mutatott.

– A kiméraangolna nedvhártyája – magyarázta a lány. – Ez teszi lehetővé, hogy ez az állat az érzelmeinek megfelelő szint ölthessen magára. Megváltoztattam a hártya áteresztőképességét. Most már egyedül csak a borzalmat engedi át magán.

– Egy ló borzalmát az angolna bőrével szűröd át?

– Rendkívül gondosan kezelt angolnabőrrel – biccentett Annaïg. Az üvegedényt belerakta egy parányi, kézzel meghajtott centrifugába. Megtekerte a kart, mire az üvegecske pörögni kezdett. Rövid idő után kivette a szerkezetből, és a magasba tartotta. Alul halványsárga színű váladék látszott.

– Az volna a borzalom? – kérdezte Slyr. Úgy tűnt, hogy nem hisz a lánynak.

– Na most tudni akartad, hogy mit csinálok, vagy nem? – kérdezte Annaïg.

– Igen, érdekel. Bocsánat, folytasd, kérlek.

– Akkor ülj le. Idegesít, ahogy ott topogsz.

Slyr azonnal leült egy támlátlan székre, és az ölébe ejtette a kezét.

– Amúgy bizonyos szempontból igazad volt. A borzalom, akár a többi érzélem, nem tekinthető tisztán vegyi jelenségnek. Ezek az anyagok azonban képesek magukba szívni az érzelmeket. Befogadják a lélek alkotórészeit. Pontosan ugyanazt teszik, mint amit magasabb szinten az agyunk vagy a testünk.

Kinyitotta az üveghenger aljára szerelt, aprócska szelepet. Az áttetsző folyadékot beleengedte egy parányi kémcsőbe. Elővett egy másik ugyanilyen üvegedényt, és egymásra nyomta a két kémcső száját. Légmentesen lezárta a találkozásukat. Utána alaposan megrázta a két részből álló üvegcsovet. A folyadék egyenletesen beborította a kémcsövek belsejét. Annaïg most az egészet beledugta a padlón át belógó, liktető kábelre erősített, áttetsző rostok tekercsébe.

– Lélekenergiát áramoltatunk keresztül rajta – magyarázta. – Az anyagi természetű borzalom megköti az energia egy részét, és így igazi érzélem lesz belőle.

Egy pillanatig semmi sem történt. A kémcsövek ekkor lágyan izzani kezdtek. Olyan volt a színük, mint a levenduláé. A belsejüket borító váladék az előbb még teljesen átlátszó volt, ám most elsötétedett. Annaig várt egy pillanatot, aztán kihúzta a kémcsövet, és újra megrázta. Az üvegedény belsejét immár nem ragadós krém borította: a kémcső faláról lejött a krémszerű anyag, és porként megtöltötte a legalját. A lány ekkor hígító alkoholt öntött a két kémcsövet összetartó és a találkozásukat légmentesen lezáró hlzumasszára. Elővett egy szarukanalat, és beleöntött egy keveset a nagy szemcséjű porból. Óvatosan odanyújtotta Slynak.

– Itt van, tessék – mondta.

A nő gyanakvó pillantást vetett a levendulaszínű porra.

– Azt akarod, hogy kóstoljam meg?

– Megkóstolhatod, ha akarod.

– Inkább talán nem – válaszolta Slyn. Egy ujjal azonban kíváncsian megérintette a port. Néhány szemcse a bőrére tapadt. Elgondolkodva összedörzsölte a két ujjá hegyét. – Olyan érzés...

Elakadt a szava, és kiguvadt a szeme. A nyakán kitüremkedtek az erek, és a nő éles hangon felsikoltott. Még akkor is üvöltött, amikor lezuhant a zsámolyról, és már a földön fetrengett. Alig kapott levegőt, ám még így is fülsértő hangon jajveszékelt. Megpróbálta egészen kicsire összehúzni magát, mintha egy embrió feküdt volna a kövön.

– Akkor is hat, ha csak megérinted – magyarázta Annaig. – Bőrön át ugyanolyan gyorsan felszívódik, mint ha a szádba veszed.

Slyn már sikítani sem tudott. A teste görcsösen rázkódott. Nem volt ura önmagának.

Annaïg néhány szívdobbanásnyi ideig feszült arckifejezéssel figyelte. A lényé egy részét nem zavarta a másik nő szenvedése. A harag ugyan rossz tanácsadó, de a maga módján nagyszerű érzés. Aki dühös, azt a legcsekélyebb mértékben sem gyötri a kétség. Ha valaki dühbe gurul, az elhiheti magáról, hogy igaz ügyet szolgál, és a helyes úton jár. Olyankor könnyű azt gondolni, hogy az egész világegyetem egyetért velünk. Az őrzöngő harag pillanatában mindenki istenségnek érezheti magát. Ha valaki esetleg arra vetemedne, hogy ilyenkor tiltakozzon vagy ellent merjen mondani, az nem egyszerűen hibát követ el, hanem annál jóval nagyobb szörnyűsége vetemedik. Az ilyen tiltakozók hitehagyott eretnekek. Slyr is rászolgált a szenvedésre. Ennél sokkal, de sokkal kegyetlenebb büntetést érdemelt.

De akkor mégis mi lehetett az oka annak, hogy túl a csodálatos, tisztító haragon, Annaïg annyira rosszul érezte magát? Miért gyanakodott arra, hogy éppenséggel ő követ el hibát?

Azért fogta el a kétség, mert valójában nem haragudott annyira Slyrre. A dühét az váltotta ki, hogy szertefoszlottak a reményei. Képtelenségnek tűnt elmenekülnie Umbrielről. Hihetetlen haragot érzett egy bizonyos ostoba kislány miatt. Az az együgyű jószág mégis hogyan gondolhatta, hogy megmentheti a világot? Miért tartotta magát az ősi balladák egyik hőségének? Nagy dolgokra vágyott, és most élete hátralevő részét – ami valószínűleg nem lesz túl hosszú – ezen a visszataszító helyen, a sok undorító alak között kell eltöltenie.

Slyr is ezek közé az alantas jószágok közé tartozott. Annaïg ennek ellenére sem tudta rezzenéstelen arccal végignézni, ahogy az áruló nőszemély megőrül a borzalomtól.

Éppen ezért nagyot sóhajtva kihúzta a dugót abból a parányi fiolából, amelyet még a kísérlet kezdete előtt készített magának. Számított arra, hogy a próbálkozásai során esetleg valamilyen baleset történhet. A nyitott üveget odatartotta Slyr orra alá. A fekvő alak beszívta az illatot, és felhördült. Még egyszer, utoljára megremegett, aztán elernyed. Még mindig zihálva kapkodott levegő után, de a tekintete kitisztult.

– Zsémbes zsombék – nyögte ki nagy nehezen. Erősen zihált. Megpróbált feltápáskodni. Remegve végignézett magán. Olyan képet vágott, mint aki attól tart, hogy hiányzik néhány testrésze.

– Te mentettél meg, ugye? Akár hagyhattad volna, hogy folytatódjon. Igazam van?

– Néhány órán keresztül még bírtad volna.

– Abba beleőrültem volna.

Annaïg megvonta a vállát. Egyszerre volt dühös és magatehetetlen. Úgy érezte, hogy mindjárt elsírja magát. Mégis mi a fene baja lehet?

– Nem vagyok teljesen biztos abban, hogy normális vagy – mondta végül.

Slyr hisztérikusan elnevette magát.

– Összeszartam magam – mondta végül.

– Ettől igazán megkímélhettél volna – válaszolta Annaïg.
– Hát persze – mondta a fekvő alak. Lesütötte a szemét. – Toelt nem érdeklí, hogy mi történik velem. Senkinek sem számítok. Egy ember sem akadt volna, aki rád szólt volna, ha...

– Én nem vagyok olyan, mint te, Slyr – figyelmeztette a lány.

A nőnek sikerült végre felkelnie. Összefogta maga előtt a szoknyáját.

– Talán nem – bólintott. – De most már sokkal jobban hasonlítasz rám, mint régebben.

Megfordult és elsietett. Annaïg valamiért úgy gondolta, hogy Slyr diadalmas arckifejezéssel távozott a konyhából.

Csak akkor kezdett el sírni, amikor magára maradt.

Már régóta itt élt fent Umbrielen, ám eddig még egyszer sem bőgött. Egyetlen könnycsepp sem folyt végig az arcán, pedig látta, amint elpusztul a város, ahol felnőtt. Bár nem volt szemtanúja az apja halálának, mégis tisztában volt az-
zal, hogy az idős férfi ugyanúgy meghalt, mint Hecua és az összes régi ismerőse. Már senki sem élt azok közül, akik azelőtt vették körül, hogy feljött volna a repülő városba, a gyilkosságokért felelős Umbrielre. Eddig megtartotta magának a könnyeit. Megkapaszkodott a reményben. Célt talált magának. Keményen küzdött azért, hogy életben maradjon, hogy megélje a következő napot. Időnként pedig azért nem bőgött, mert lenyűgözte Umbriel egészen elképesztő, felkavaró látványa.

Miután azonban Slyr megmérgezte őt, már nem kereshetett további kibúvókat. Eljött a nap, amikor készen állt a szökésre. Hátat fordított Umbrielnek. Ahogy ott állt a város peremén, iszonyatos megkönnyebbülést érzett. Tudta, hogy egészen más jövő vár rá. Nem kell minden nap rettegnie. Kiszabadul a természetellenes ellenőrzés alól. Felszálltak a magasba, és Mere-Glim társaságában repülni kezdett oda, ahol az éjszakában Attrebus herceg várt rájuk. A fiatalember ereje és bátorsága lehetett volna Annaïg menedéke.

Umbriel azonban nem engedte elmenekülni. Most pedig. . .

– Túl sokat sírdogálsz – mondta egy halk hang a háta mögött.

A lány egy pillanatra becsukta a szemét, ám nem törölte le a könnyeit. Azzal újra kimutatta volna a gyengeségét. Nedvesen csillogó arccal fordult meg. Felállt a székéről.

– Toel főszakács – mondta.

Amikor először találkozott a férfivel, azt gondolta, hogy Toel ördögien jóképű. Elképzzelhetetlenül kék szeme pillantása magába szippantotta Annaïgot. De már nem tartotta lenyűgöző, sötét alaknak a főnökét. Azt gondolta róla, hogy veszélyes, mint a vipera.

Toel sokatmondó pillantást vetett a kristálycsőben ragyogó, vöröses fényű anyagra.

– Az meg micsoda? – kérdezte.

– Borzalom, főszakács.

– Akkor mindjárt megkóstoljuk.

– Meglehetősen erősre sikerült, főszakács – válaszolta a lány habozva.

– Majd óvatos leszek.

Kitöltött a kanálba egy kis adagot, és némán figyelte, ahogy a férfi odavette a szájához. Először az ajkával érintette meg, aztán beledugta a nyelve hegyét. Toel szeme egy pillanatra kitágult, és álmodozó kifejezés jelent meg az arcán. Felszisszent, és zihálni kezdett. A bőrén parányi szikrák táncoltak. Annaïg észrevette, hogy elszabadult hajszálai a férfi felé mozdultak.

Toel visszafordult a beosztottja irányába. A tekintete még mindig a semmibe révedt.

– Ez nagyszerű volt – mormogta. – Kicsikém, te tehetséges vagy. Csodálatosak az ötleteid. Olyan jó volna, ha lenne benned egy kis... egy kis harci szellem. Picike nagyravagyás. – Halványan elmosolyodott. – Láttam az előbb Slyrt. Ránézésre megjárta a poklok poklát.

– Ő is megkóstolta, főszakács.

– Hagytad neki?

– Igen.

– Lám-lám, azért fejlődsz te. De akkor miért van még mindig életben? Tőlem eltérően Slynem elég erős ahhoz, hogy kibírja az ilyesmit. Azt hiszem, ez a kis csemege simán elpusztíthatta volna az elméjét.

– Beadtam neki az ellenmérget – ismerte be Annaïg.

A férfi egy pillanatig némán nézett le rá. Utána halkán, rosszkedvűen cöcögni kezdett. Egészen eddig szikrák ragyogtak a szemében, a tekintete most eltompult, és lassan továbbvándorolt Annaïgról.

– Hát ez a helyzet – mondta végül Toel. – Ezt a port használni fogjuk. Talán megfűszerezhetnénk vele azt a kénes nyúlpárlatot, amelyet Irrel nagyúrnak szánok harmincharmadik fogásként. Egy kis különleges, ínycsiklandó apróság. Figyelj csak, mi volna, ha csinálnál még egy kevés bűntudatot is?

– Nem hiszem, hogy egy ló képes bűntudatot érezni, főszakács.

– Nocsak, nocsak – töprengett Toel. – Kohnu ma reggel csúnyán megégette magát, amikor flogisztont desztillált. Mindjárt ideküldetem az agyát.

– De hát Kohnu még életben van...

– A gyógyítása időigényes volna, és sokba kerülne. Hetekig semmire sem lehetne használni a konyhában. Sokkal hatékonyabb, ha így használom fel.

Annaïg jól ismerte Kohnut. A jókedvű fickó rengeteg tréfát és mulatságos történetet tudott. Munka közben állandóan bohóckodott.

– De főszakács... – dadogta. Toel szemforgatva nézett a magasba.

– Mit akarsz? Nem parancsoltam meg, hogy saját kezűleg végezz vele – mérgelődött, és magára hagyta Annaïgot.

A lány remegve lerogyott a székre.

– Mit tettem? – suttogta. Mindenképpen találkoznia kellett Glimmel.

– Miért, mit tettél? – kérdezte Mere-Glim másnap este, amikor újra találkoztak. Hetente egyszer feljött, hogy beszélni tudjanak. Remek rejtekhelyre bukkantak néhány lépéssel az éléskamra alatt, egy elhagyott és elfelejtett, régi iszapszűrőben. Az apró kamrából Annaïg jól hallotta, hogy mi történik a konyhában. Persze éjszaka többnyire csend volt a tágas csarnokban. A hely másik előnye az volt, hogy Glim közvetlenül a mocsárba vezető cső mellett ülhetett. Egy pillanat alatt eltűnhetett odalent, ha valaki elindult volna a helyiség felé.

– Megpróbálok rájönni arra, hogy miért nem tudunk elmenni innen – magyarázta a lány. – Biztosra veszem, hogy ennek az lehet az oka, amit Umbriel a lelkekkel tesz. Ez a kiindulási pontom. Ugyanakkor viszont nem kísérletezhetek egész nap újabb szökési módszerekkel. Megleppő ételeket kell kitalálnom, mert különben Toel azt gondolná, hogy haszontalanná váltam. Ha pedig ez így történne, akkor... akkor végezne velem. Kérdezd meg szegény Kohnut.

– Azt teszed, amit tenned kell – vigasztalta Glim. – Ne legyen lelkiismeret-furdalásod amiatt, amit ez a Toel csinál.

– Lehet, hogy életben hagyta volna Kohnut, ha én nem vagyok itt.

– A „lehet, hogy„ meg a mély sár egyformán veszélyes. Könnyen beléjük fulladhatsz – figyelmeztette Glim.

– Te könnyen beszélsz – méltatlankodott Annaig. – Miat-tad senkinek sem kellett meghalnia. – Ökölbe szorította a kezét. – Jó páran meghaltak miattam. Érted, Glim? Nem csak Kohnu. Legyilkolták Qijne összes segítőjét. Talán Attrebus is meghalt.

– Még mindig nem jelentkezett?

– Hát nem – felelte a lány kétségbeesetten. – Utoljára közvetlenül azelőtt beszéltem vele, hogy megpróbáltunk elszökni. Úton volt felénk, Glim. Félek, hogy baja esett.

– Nem lehetsz biztos benne – figyelmeztette a barátja. – Lehet, hogy elveszítette azt a madarat. Az is megtörténhet, hogy olyan helyre került, ahol nem működik a varázslat.

– Talán igen.

– De még az sem lenne a te hibád, ha valami történt volna veled.

– Ha többet tudtam volna. Ha több dologra hívtam volna fel a figyelmét. . .

– Már így is sokkal többet tettél annál, mint amire a herceg valaha is számíthatott – figyelmeztette Glim. – Jóval többet annál, amit én tettem.

– Ostobaság! Ha te nem lennél, akkor a dolgok felét se értettem volna meg. Hiszen te találtál meg engem, Glim. Én képtelen lettem volna arra, hogy rád bukkanjak. Ami pedig a térképeket illeti. . . Még mindig nem értem, hogy miért segítettek neked a pákászok.

– Hát szóval – sóhajtott egy nagyot Glim – . . . úgy tűnik, hogy megírtam nekik valamit.

– Ezt meg hogy érted?

A gyíklény csendben maradt egy darabig.

– Emlékszel, hogy miről beszéltél, amikor megpróbáltunk elszökni? Megemlítetted, hogy kitaláltál valamilyen légzési módszert, amivel víz alatt se fullad meg az ember.

– Hát persze. De miért kérdezed?

– Sok pákász dolgozik a mocsárban – mondta az argóniai. – Úgy, mint én. Egyikőjük sem tud lélegezni a víz alatt. Kénytelenek maró gőzöket belélegezni. Ez az anyag azonban veszélyes. Szenvedés az életük, és hamar meghalnak. – Fel-emelte fejét, és a barátja szemébe nézett. – Az járt a fejemben, hogy te esetleg kitalálhatnál valami mást. Egy olyan szert, ami nem kínozza meg őket annyira.

Annaig töprengeni kezdett. Végül lassan, megfontoltan válaszolt.

– Hát igen – mondta végül. – Nem túl nehéz beszereznem a hozzávalókat ahhoz, hogy bármilyen anyagból elkészítsek hús dekagrammnyit. Neked azonban ennél jóval nagyobb mennyiségre volna szükséged. Bizony, sokkal több kell ahhoz, hogy érződjön a hatása. Kénytelen volnék üzembe helyezni egy egész főzőüstöt. Nem hiszem, hogy ez lehetséges volna engedély nélkül. Ha viszont a magam feje után megyek, valaki azonnal felfigyelne rá, és akkor igen nagy bajba kerülnek.

– Mi volna, ha engedélyt kérnél rá? – kérdezte Glim.

– Ha szóba hoznám a mocsári dolgozókat, akkor Toel csodálkozna, hogy honnan tudok róluk, és tulajdonképpen miért törődöm velük. A főszakács szerint az együttérzés súlyos jellemhiba. Már így is rossz a véleménye rólam. Gyengének tart. Ráadásul így kiderítené, hogy te is létezel. – Elhallgatott, aztán töprengve, még óvatosabban folytatta: – Egyébként pe-

dig... az a célunk, hogy elpusztítsuk Umbrielt. Ugye emlékszel még erre? Mielőtt elpusztítaná a világunkat.

– A pákászoknak ehhez semmi közük! – tiltakozott az argóniai. – Ők csak dolgoznak, aztán meghalnak.

– Te pedig... – kezdte a lány, de hirtelen elnevette magát.

– Mi van már?

– Eszembe jutott, mennyit ugrattál és neveltél rajtam azért, mert olyan álmodozó voltam. Mert állandóan nagy célok lebegtek a szemem előtt. Most talán te is egy ugyanilyen álmot kergetsz.

– Azok ott lent... szóval azt hiszik, hogy én vagyok a vezetőjük.

– Miért is?

– Megemlítettem nekik, hogy jobb lehetne a sorsuk, ha... izé... kicsit szervezettebben lépnénk fel.

– Szervezettebben? Egy *forradalmi* mozgalom élére álltál?

– Semmi ilyet nem akartam – tiltakozott Glim kétségbeesetten. – Mondjuk, az tény, hogy én ültettem a bogarat a fülükbe. Amikor szembefordultam az egyik munkavezetővel. Utána meg... szóval később megemlítettem, hogy szükségem volna néhány térképre.

– Térképre?

– Azért, hogy megtaláljalak. Hogy el tudjunk szökni.

– Húha. Most pedig, azután, hogy itt ragadtunk...

– Úgy tűnik, arra várnak, hogy valóra váltsam az ígéreteimet.

– Hát ez is valószínűnek tűnik – mondta a lány. – És valóra váltod?

Glim pupillái kitágultak, majd tűhegynyire szűkültek. Végül bólintott.

– Azt hiszem, hogy igen – felelte. – Iszonyat, ahogy élniük kell.

– Figyelj, ez a dolog nem is annyira szörnyű – magyarázta Annaig. – Ha rájössz arra, hogyan lehet odalent tönkretenni a dolgokat, akkor valószínűleg előbb-utóbb kiderül az is, hogyan lehet egész Umbrielt működésképtelenné tenni. Ott van például a város és az ingenium kapcsolata. Amiről meséltél nekem. Arról a valamiről jóval többet kell tudnunk.

– Hát persze – mondta Glim, ám a hangjából hiányzott a meggyőződés.

– Glim – suttogta a lány, és két ujjal felemelte a gyík állát.

– Igen?

– Örülök, hogy törődsz ezekkel az emberekkel. Boldoggá tesz, hogy van egy cél, amiért hajlandó vagy küzdeni. Ha valamilyen módon segíteni lehet a mocsár dolgozóin, akkor számíthatsz rám. Ha viszont esetleg választanom kell a saját világunk és a mocsárbeli szerencsétlenek között, akkor a város pusztulásáért még az sem túl nagy ár, ha idefent senki sem marad életben. Még az sem, ha mi ketten is meghalunk. Nem tehetünk mást. Ugye tisztában vagy ezzel?

Az argóniai bólintott. Furcsa, esetlen és bizonytalan volt a mozdulata.

– Figyelj – folytatta a lány. – Azt te is tudod, hogy a konyhák elkeseredetten küzdenek egymás ellen. Ha a pákászok kellő nehézséget támasztanak, akkor a nagyurak talán elgondolkoznak azon, mivel lehetne kiváltani a gőzöket. Nekem meg ott lesz a megfelelő szérumom. Bármikor elkezdhetnék a gyártását. Csak Toelt kell rávennünk arra, hogy ő szólítson fel erre. Érted?

– Világos – felelte Glim.

– Na, akkor ez a tervünk. Közben azonban továbbra is új értesülésekre van szükségünk. Ugye folytatod a felderítést? Arra gondolok, hogy esetleg nem csak mi ketten tudunk elszabadulni erről a repülő szikláról, de magunkkal vihetjük a barátaidat is. Minél több dolgot tudok, annál több lehetőséget dolgozhatunk ki.

– Ebben igazad van – suttogta Glim. – Megnézem, hogy mit tehetek. De mondd, mi van azzal a nővel, aki megpróbált meggyilkolni téged? Meg ezzel a Toellel? Ha igaz, amit mondtál, és az a fickó gyengének tart. . . Nem örülnék annak, ha egy nap a te holttestedre bukkannék a mocsárban.

– Éppen elég lesz, ha a saját dolgodra összpontosítasz – figyelmeztette Annaig halkán. – Én majd vigyázok magamra.

Átölelte az argóniait, majd némán figyelte, ahogy eltűnt a lejáróban. Nem tudott megbirkózni mind erősebb nyugtalanságával. Olyan jó lett volna tudni, hogy még mindig ugyanazon az oldalon állnak-e Mere-Glimmel.